

Bori
és a barátság

A mű eredeti címe/ First published in Germany under the title:
Conni, Billi und die Mädchenbande
Copyright text und illustrations © Carlsen Verlag GmbH, Hamburg 2010
All rights reserved

Kiadta a Manó Könyvek Kiadó Kft., az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének a tagja. 2020
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
www.manokonyvek.hu
Felelős kiadó Kolosi Beáta ügyvezető igazgató
Minden jog fenntartva.

Borítót tervezte: Szabó Imola Julianna
Fordította: Nánási Yvette
Felelős szerkesztő: Edinger Katalin
Műszaki vezető: Ráczi Julianna

ISBN 978-963-403-776-7

ISSN 2064-1931

Nyomdai előkészítés: Hanák Katalin

Nyomdai kivitelezés: Generál Nyomda Kft.
Felelős vezető: Hunya Ágnes

DAGMAR
HOSSFELD

Bori

és a barátság

– Jaj, már, Bori! Hol késlekedsz? – Anna türelmetlenül to-
porgott. – Siess már, különben elkésünk!

– Jó, jó – mormogta Bori. Betolta piros mountain bike-ját
a biciklitárolóba, és lelakatolta. Amikor megfordult, a sorban
álló biciklik között felbukkant egy szőke fej.

– Hupszi. Szia, Fülöp! – mosolygott rá Bori, és a füle mögé
simította az egyik hajtincsét. Szándékosan tudomást sem vett
rőla, hogy Anna felnyögött, és nyomatékosan a karójára né-
zett.

– Jó reggelt! – Fülöp összedörzsölte a két kezét, és rájuk le-
helt. – Jó hideg van ma, ugye? És még azt mondják, hogy itt a
tavasz!

Bori vidáman bólogatott, de Anna csak a szemét forgatta.

– Én megyek – közölte Borival, és dühös pillantást vetett ba-
rátnőjére a keskeny szemüvegén keresztül. – Ha szeretnétek
elkésni, az a ti bajotok!

– Szia, Anna! Te is jól aludtál? – érdeklődött Fülöp sugárzó
mosollyal.

Anna elvörösödött, és válaszként csak egy „igen, köszö-
nöm”-öt préselt ki magából.

Bori nem állta meg mosolygás nélkül. Sietve jó hosszúá-

kat lépve Anna után trappolt Fülöppel, és belépett a Petőfi Gimnáziumba. A meleg, ragacsos levegőtől, a nagy lármától és a reggeli tolongástól szinte elakadt a lélegzete. Fel akart menni a széles lépcsőn, de Fülöp elkapta a kabátja ujját.

– Nézzük meg, hogy milyen helyettesítések lesznek ma! – mondta, és fejével a titkárság felé biccentett. – Ma vagy holnap lesz a diákönkormányzat gyűlése.

Bori a homlokát ráncolva nézett rá. Fülöp volt a 6. a diák-képviselője. Neki nyilván ott kellett lennie a diákönkormányzat gyűlésein. De Borinak mi köze volt ehhez az egészhez?

Fülöp látta rajta, hogy habozik.

– Laura tegnap beteg volt – magyarázta. – Ha nem gyógyul meg a gyűlésig, akkor neked kell beugranod helyette.

Bori visszafojtott lélegzettel hallgatta. Fülöpnek igaza volt. Ha Laura beteg, bizony, a helyetteseként neki kell a helyébe lépnie.

Ez lesz az első diákönkormányzati gyűlésem! – gondolta. De izgalmas!

– Mindjárt megyünk mi is! – kiáltotta Anna után, de ő addigra már felfedezte a tömegben Zizit és Diát, és csak futólag intett Boriék felé.

Bori már-már megilletődve követte Fülöpöt a nagy fekete táblához, ami előtt már jó pár diák tolongott, hogy elolvashassa a kirakott híreket.

– Itt is van. Holnap lesz az ötödik órában. – Fülöp az ujjával megkocogtatta az egyik élénksárga cetlit.

– Az ötödik órában? – kérdezte csodálkozva Bori. – De hát akkor matekunk van!

Fülöp felé fordult. Ekkor becsöngettek.

– A diákönkormányzati képviselők mindig fel vannak mentve az óráról, amikor gyűlés van.

Bori elvigyorodott.

– Ez igazán praktikus.

– Az, persze – felelte Fülöp. – Valami előnynek csak kell lennie, ha diákképviselő vagy, nem?

Bori valami izgatott remegést érzett a hasában. Szíve szerint egy csomó kérdést tett volna fel Fülöpnek. Hogy például miről lesz majd szó a gyűlésen. Vagy, hogy egyáltalán hogy zajlik egy ilyen találkozó. De amikor Józsa tanár úr pár másik tanár kíséretében kilépett a tanáriból, úgy döntött, hogy majd inkább később teszi fel őket.

– Sietnünk kellene – mondta Fülöpnek. – Különben a végén még tényleg elkésünk.

Egyszerre három lépcsőfokot lépve még épphogy sikerült az irodalomtanáruk előtt beslisszolniuk az osztályterembe. Alig-hogy leültek a helyükre, megérkezett Józsa tanár úr is.

– Jó reggelt! – köszöntötte őket a fiatal tanár, és a tanári asztalra dobta a táskáját. – Kérlek, vegyétek elő a füzeteteket! Dolgozatot írunk a kötelező olvasmányból.

Az egész 6. a egy emberként nyögött fel.

– Muszáj? – morgolódott Pali.

– Igen – felelte nemes egyszerűséggel Józsa tanár úr.

Fülöp Borira kacsintott. Bori mosolyogva kotorta elő a golyóstollát a tolltartójából, és igyekezett a dolgozatra koncentrálni.

Amikor végre kicsöngettek, és Józsa tanár úr összeszedte a füzeteket, Bori megkönnyebbülve fellélegzett. Kivette a háztizsákjából a szendvicsét és egy csomag narancslevet, aztán Annával, Zizivel és Diával kimentek az udvarra egy kis friss levegőt szívni.

– Hah, de szép is lehet a szerelem! – közölte Zizi, beleharpott a szendvicskébe, és teli szájjal vigyorgott. Anna felkapta a fejét.

– Kire gondolsz? – kérdezte.

– Jaaa – kezdte Zizi sokatmondóan –, hát lenne pár jó kis jelöltem... – mondta, és a pár lépéssel előttük haladó Fülöpre, Márkra, Palira és Atira mutatott. Márk kicsit feltűnően gyakran fordult hátra, hogy Annára nézzen, és közben megbotlott a saját lábában.

Ziziből, Diából, Annából és Boriból kitört a nevetés.

– Hé, tűnés innen! – Egy sötéthajú lány nyomakodott előre a hátuk mögül, és közben meglökte Zizit. Zizi rémülten rezzent össze. A lány tett pár lesajnáló kézmozdulatot, és sötét pillantást lövellt felé, amikor elment mellette.

– Ebbe meg mi ütött? – kérdezte Bori felháborodva. – És ki volt ez egyáltalán?

– Tánya – motyogta Zizi. – A párhuzamos osztályból.

Bori homlokráncolva nézett a lány után, aki hangos nevetés kíséretében csatlakozott az osztálytársnői csoportjához.

– Bocsánatot bezzeg nem tud kérni? – csóválta a fejét Anna. – Vagy direkt csinálta?

– Ne is törődj vele! – felelte kitérően Zizi.

– Tánya mindig is ilyen volt – szólt közbe Dia. – Már alsóba is együtt jártam vele. Sajnos – tette hozzá nagyot sóhajtva.

Bori felvonta a szemöldökét. A barátnőivel kilépett az iskolaudvar szélesre tárt ajtaján, és pislogva nézett a napsütésbe.

– Ki nem állhat – mondta Zizi, és Tányára mutatott, aki szemmel láthatóan kitűnően szórakozott egy csapat lány között. Folyton hátravetette a fejét, rázta az egyenes, fekete haját, és nevetett.

– De honnan tudod, hogy nem bír téged? – kérdezte Bori, és belenyomta a szívószálat a narancslébe. Zizi megvonta a vállát.

– Nem lakik messze tőlünk, és minden alkalommal közli velem, ahányszor csak meglát.

– Ez egy hülye liba! – szögezte le Anna. Zizi hálásan mosolygott rá.

A barátnők végigmentek az iskolaudvaron, és kerestek maguknak egy nyugodt helyet. Bori felült egy pad háttámlájára. A pad ülőrésze még túl nedves volt.

– És mindig ilyen kötözködős? – kérdezte Zizitől.

– Ja, általában – bólogatott Zizi. – Főleg, ha vele van a rajongói klubja is. Úgy nevezik magukat, hogy az Iskolaudvar Ördögei – mesélte, állával a lányok csoportja felé intve. Tánya már megint hátradobta a hosszú haját a válla fölött, és élesen felkacagott. A többi lány mintha egyenesen csüggött volna az ajkán, és csodálattal néztek rá. Bori felismerte köztük az osztályukból Zsanettet, Alízt és Szabinát, és még pár lányt a párhuzamos osztályból.

– Illik rájuk a név – jegyezte meg Anna. A többiek is egyetértettek vele.

Amikor becsöngettek, Bori bedobta az üres narancsleves dobozt a szemetesbe, és utánahajította a szendvics csomagolását is. Menet közben még egy pillantást vetett Tányáék felé. Tányának és a többi lánynak esze ágában sem volt engedelmessékedni a csengő felszólításának. Úgy álltak és beszélgettek ott tovább, az udvaron, mintha a szünet épp csak most kezdődött volna el. Ekkor Tánya hirtelen egyenesen Bori felé nézett, és tetőtől talpig végigmérte. Anélkül, hogy levette volna róla a szemét, kérdezett valamit Zsanett-től. Az csak fintorogva sügött neki valamit válaszul. A két lány megvetően nevetett.

Borinak végigfutott a hátán a hideg. Olyan érzése támadt, mintha Tánya pillantása egyenesen keresztüldöfte volna. Amilyen gyorsan csak tudott, a többiek után szaladt, és elvegyült a diákok tömegében. Örült, amikor végre újra a helyén ült, és elkezdődött a következő óra.

Egészen a tanítás végéig sikerült is megfeleledkeznie a közjátékról. Zizi sem említette többé Tányát egy szóval sem. Bori elköszönt a barátnőjétől, majd Annával és Palival elindultak hazafelé. Biciklivel mentek. Épp elérték a nagy kereszteződést, ahol Annának el kellett kanyarodnia, amikor a hátuk mögül csengetést hallottak. Bori hátrafordult. Fülöp száguldott feléjük az ezüstsínű versenybiciklijén. Mindkét kezével elengedte a kormányt, és úgy kiabált:

– Hé, várjatok meg!

Na, de sietős dolga van – gondolta vidáman Bori, és megállt. Anna lassan továbbgurult.

– Sziasztok! – kiáltotta oda nekik. – Muszáj sietnem. Anyu utálja, ha rám kell várniuk az ebéddel.

– Szia! – kiabált vissza neki Bori.

Fülöp teljesen kifulladásra ért oda hozzá és Palihoz.

– Elmaradt a hokiedzés – lihegte.

Pali felvont szemöldökkel nézett rá.

– Ez még nem ok arra, hogy megdöntsd a versenybiciklizés sebességi világrekordját!

Fülöp kisimított a homlokából egy rakoncátlan hajtincset, és Borira mosolygott. Palit szinte észre sem vette.

Bori a lámpára mutatott.

– Ennél zöldebb már nem lesz – jegyezte meg szárazan, és beletaposott a pedálba.

A két fiú meghökkenve nézett egymásra. Mielőtt a lámpa újra pirosra váltott volna, ők is feljebb kapcsoltak egy fokozattal, és sietve Bori nyomába indultak.

Fülöp úgy siklott a biciklijével Bori mellé, mintha mi sem lenne természetesebb. Paliban volt annyi belátás, hogy a keskeny bicikliúton mögöttük tekert tovább. Bosszús arccal fintorgott.

– Ma délután jössz focizni? – kiáltotta Fülöp hátának.

– Még nem tudom – kiabált vissza neki Fülöp anélkül, hogy hátrafordult volna.

Bori egyenesen meredt előre. A szája sarkában halvány mosoly játszadozott. Amikor egy busz befordult előttük a sarkon, Bori az egyik ablakban Zizi arcát pillantotta meg. Ingetgett, de úgy tűnt, hogy Zizi nem vette észre. Kár.

Miközben Bori, Pali és Fülöp átkerekeztek a városi parkon, Zizi a busz ablakához nyomta a homlokát, és komoran bámult kifelé. Mögötte három sorral ott ült Tánya a szokásos kíséretével, Rozival, Biankával és Kirával, akik szintén a 6. c-be jártak. Alíz is ott volt köztük.

Zizi összerezzent, amikor Tánya elmesélt egy viccet, majd hangos nevetésre fakadt. Nem tudta biztosan, hogy a lányok meglátták-e, de a biztonság kedvéért kicsit lejjebb csúszott az ülésen. Attól félt, hogy ha Tánya észreveszi, hogy ő is ott ül a buszon, akkor soha nem hagyja majd békén. Tányáék nemrég költöztek csak Ziziék közelébe, és Zizi eddig még csak pár-szor találkozott vele a játszótéren, bevásárlásnál vagy a parkban. Maga sem tudta volna megmondani, hogy mi baja vele ennek a lánynak, végül is mindössze pár szót váltottak eddig egymással. De mégis. Tánya ahányszor csak meglátta, azonnal kajánul vigyorogni kezdett, és minden adandó alkalommal valami go-

noszágot vágott a fejéhez. Zizi már oda sem figyelt arra, amit mondott. Nem kedvelte Tányát, és ha tehetne, inkább kitért az útjából. Amikor a busz lehúzódt az ő megállójuknál, Zizinek még az is átfutott a fején, hogy egy megállóval később száll csak le. Mert nemcsak neki, de Tányának is itt kellett leszállnia. De aztán hirtelen elhatározással felpattant, és lekászálódott a buszról. Már csak nem fogja e miatt az ostoba liba miatt lekésni az ebédet! Mert arról szó sem lehet!

– Hellóka! – szólalt meg ebben a pillanatban jó hangosan valaki a háta mögött. – Hová ilyen sietősen?

Zizinek felállt a szőr a hátán. Érezte, hogy az arca egyre vörösebb lesz. Ne fordulj hátra! – gondolta magában. – Egyszerűen csak menj tovább! Tett még pár tétova lépést, és közben azon gondolkodott, hogy Tánya vajon fog-e még kiabálni utána, amikor a háta mögött valaki váratlanul felordított:

– Aú! Ez fáj! Engedj el!

Zizi hátrafordult. Láta, hogy Tánya a buszmegállóban áll, és a kabátjánál fogva foglyul ejtett egy kisebb fiút. Zizi ismerte a srácot. Az egyik ötödikes volt az iskolájukból. Dánielnek hívták. Tánya letépte a fiú fejéről a baseballsapkáját, és bedobta a buszmegállóban lévő szemetesbe. Dániel arca pulykavörös volt, miközben megpróbálta kihalászni a sapkát a kukából. Tánya még mindig a kabátját rángatta.

– Hagyd abba! – kiabált a fiú. – Tűnj el innen!

Elment mellettük pár felnőtt, akik kicsit lelassítottak, majd végül meg is álltak, és úgy nézték őket.

– Mit bámulnak? – förmedt rájuk Tánya anélkül, hogy elengedte volna Dánielt. – Ez a kisöcsém!

A járókelők csak a fejüket csóválták, de aztán továbbmentek, és hátra sem néztek többet.

Zizinek görcsbe ugrott a gyomra. Miért nem segít neki senki? Az úttest mellett állt a járdán ökölbe szorított kézzel. A busz már rég továbbment. Az a pár gyerek, aki szintén velük szállt le, és az ő iskolájukba járt, behúzta a nyakát, és igyekezett meghúzni magát.

Zizi bedühödött. Határozott léptekkel elindult Tánya és Dániel felé, és elkiáltotta magát:

– Azonnal engedd el! – Annyira izgult, hogy a hangja is remegett.

Tánya hátrafordult, és rábámult. Egy másodperc töredékére lazított a szorításán. Dániel kihasználta az alkalmat, és kiszabadította magát a markai közül.

– Köszönöm! – kiáltotta oda Zizinek, és amilyen gyorsan csak tudott, elmenekült. Zizi csak nézett utána.

– Ez meg mit jelentsen? – kérdezte Tánya olyan halkán, hogy Zizi alig hallotta meg. A szeme résnyire szűkült.

Zizi nagyot nyelt.

– Hagyd békén, világos? Semmi jogod hozzá, hogy így rátámadj! – jelentette ki bátran. Sarkon akart fordulni, hogy hazamenjen, amikor Tánya villámgyorsan kinyújtotta a kezét, és elkapta a kabátja gallérját.

– Hogy merészelsz ilyen hangon beszélni velem? – sziszegte Tánya. Minden erőfeszítés nélkül magához rántotta Zizit.

Zizinek úgy dobogott a szíve, hogy majd kiugrott a helyéről. Egy pillanatig azt kívánta, hogy bárcsak a tigrisnadrágjában lenne. Amikor az van rajta, mindig olyan erősnek és bátornek érzi magát, szinte legyőzhetetlennek. De azt a nadrágot jó pár éve kinőtte már. Különbösen is, ebben a helyzetben mit sem segíthetett volna rajta egy egyszerű, tigriscsíkos nadrág. Itt már az kellett volna, hogy egy igazi, kifejlett szibériai tigris teremjen

ott, aki a fogát csikorgatja, és bűzös leheletével Tánya arcába liheg. Erre a gondolatra Zizi halkán felkuncogott.

Tánya elhűlve nézett rá, majd még egyet csavart fojtogató szorításán.

– Szerinted vicces ujjat húzni velem? – kérdezte halkán.

Zizi gondolkodás nélkül bólintott egyet. Amit abban a pillanatban meg is bánt. Tánya ezerszer erősebb volt nála. Úgy álltak egymással szemben, mint Dávid és Góliát, azzal a nem elhanyagolható különbséggel, hogy Zizinél nem volt parittyája, amivel megvédezhette volna magát.

– Engedj el! – mondta, és lábujjhegyre állt, hogy legalább egy kicsit magasabbnak tűnjön.

– Miért engednélek? – kérdezett vissza Tánya. A szája gúnyosan megrándult. – Felőlem akár órákig is állhatunk itt. Vagy a kis Zizinek hiányzik már az anyukája? Az aranyos kis Zizike esetleg fél?

Az egyik házból kilépett két overallos mesterember, és megálltak az utcán.

– Van valami gond? – kérdezte az egyikük Zizitől.

Zizi erőtlenül bólintott. A torkán már csak valami nyöszörgéskéféle jött ki. Tánya lassan, de biztosan kiszorította belőle a levegőt.

– Takarodj innen! – vágta oda a férfinak Tánya.

– Hé, most azonnal engedj el azt a lányt! – szólt közbe a másik, magasabb mesterember is. Fenyegetően odaállt Tánya elé.

Meglehetősen széles vállú – állapította meg magában Zizi megnyugodva. – És az arckifejezése is elég ádáz.

Hálás pillantást vetett a férfira.

– Na, lássam! – szólt a férfi Tányára.

Tánya arca elsápadt a dühtől. Még egyet szorított Zizi kabát-

jának nyakán, aztán végre elengedte. Zizi megkönnyebbülten fellélegzett.

– Nagyon köszönöm – krákgotta a két férfi felé. Azok barátságosan bólintottak.

– Menj haza! – mondta a kisebbik Zizinek, majd Tánya felé fordulva folytatta: – Te pedig tűnj el innen! Aztán nehogy még egyszer meglássuk, hogy zaklatod a nálad kisebbeket!

Tánya az ajkát harapdálta, és halkán szitkozódott. Zizi látta rajta, hogy belül fortyog a dühtől.

– El foglak kapni! – súgta neki Tánya, miközben megfordult, és elindult. – Neked véged!

Zizinek elszorult a torka. Égett a szeme. Legszívesebben elsírta volna magát.

A két mesterember megkérdezte, merre lakik, és hogy szeretné-e, ha hazakísérnék. Zizi megrázta a fejét.

– Köszönöm, nem kell – felelte. – Itt lakom a sarkon túl – tette hozzá, és karjával az otthona irányába intett.

– Akkor jó – mondta a magasabbik. – Minden jól!

– És kerüld el jó messzire ezt a lányt! – tanácsolta a másik. – Úgy tűnik, komoly gondjai vannak – mondta, miközben mutatóujjával köröket írt le a halántéka mellett. – Rendben?

– Rendben – mosolygott rá bátran Zizi. – És még egyszer köszönöm!

A két férfi biccentett, majd beszálltak egy kombiba. Intettek neki, és elhajtottak.

Zizi csak állt, és mély levegőt vett. A szíve vadul kalapált, a térde remegett. Körülnézett, nehogy Tánya a sarok mögött állva lessen rá. De úgy tűnt, hogy tiszta a levegő. Gyorsan sarkon fordult, majd a legrövidebb úton hazáig rohant.

Bori korábbi kalandjairól még ezekben a könyvekben olvashatsz

Bori végre gimnazista lett!
Nagyon várta már a nyolcosztályos gimnáziumot, de a dolgok mégsem mennek olyan egyszerűen az új osztályban, mint gondolta. Vigyázat! Az osztályfőnöknek hullószemei vannak! Lehet, hogy egy igazi szörny? Rádásul a többiek az osztályban már ezer éve ismerik egymást. Ám a legrosszabb mégis Zsanett, a fő hisztikirálynő és udvarhölgyei. Szerencsére Anna is ugyanebbe az osztályba került. Az ő segítségével talán sikerül Borinak átvészelnie az osztálykirándulást...

Elkezdődött az iskolaév, és nagyon izgalmasan indul. Borit és barátait egy sáttortábor szervezése tartja izgalomban. Rádásul új fiú is érkezik az osztályba. Fülöp tényleg borzasztóan nagyképű és beképzelt, de azért van benne valami. És ezt sajnos nem csak Bori gondolja így...

WELCOME TO HUNGARY!

Nagy az izgalom a 6.a osztályban, mert hamarosan vendégeik érkeznek, még hozzá Angliából! Ők is hatodikosok, és egy-egy diáknál fognak lakni. Bori is szeretne vendégül látni egy angol tanulót, és szerencsére a szülei is támogatják az ötletét. Bori a levélváltás után nagyon várja már a személyes találkozást. Amikor végre megérkezik a cserediák, nagy a csodálkozás, de Palira még nagyobb meglepetés vár...

Örösi buli - sok akadállyal
Boriék iskolájában mindenki partilázban ég, ugyanis nemsokára itt a nagy, felsős buli. Ez lesz aztán a multság! Bori, Anna, Zizi és Dia feladata, hogy gondoskodjanak a koktélokról és a zenéről. De Anna mással van elfoglalva. Úgy tűnik, sokkal izgalmasabb az új számítógépe és a chat, mint a barátnői. És vajon ki is az a titokzatos Moonwalker, aki annyira foglalkoztatja?

